

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **nezletilá N.T.U.**, narozená dne ..., státní příslušnost Vietnamská
socialistická republika
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2016, č. j. MV-148925-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 9. 2016, č. j. OAM-1092-16/ZR-

2016. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) se podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ruší (*výrok I.*) a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovuje lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (*výrok II.*).

[II] Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí žalované je nezákonné, nepřezkoumatelné a předčasné a jeho výrok nemá oporu v provedeném dokazování. Měla především za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Bylo rovněž vydáno výhradně na základě procesně nepoužitelných „důkazů“. Žalovaná nadto nezákonně přenesla důkazní břemeno v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na žalobkyni.
3. Správní orgány povolení k trvalému pobytu zrušily podle § 77 odst. 1 písm. c), d) zákona o pobytu cizinců. Při formulaci závěrů na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí o době pobytu žalobkyně mimo území ČR vycházel správní orgán z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2016, dále z informační databáze cizinců, ze které zjistil platnost žalobkyniných cestovních dokladů. Dále byl proveden výslech jejího otce, který však k dané problematice nic nepřinesl. Na tomto základě mělo být dle žalobkyně správní řízení zastaveno, správní orgán I. stupně však přistoupil k vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalované.
4. Správní orgány v podstatě ihned přenesly důkazní břemeno na žalobkyni, aby prokázala, že se na území ČR, potažmo schengenských států, v jimi vymezeném období zdržovala. Pokud neexistuje jediný přímý důkaz o nepřítomnosti žalobkyně na území ČR ve vymezeném období, nelze dle žalobkyně a priori požadovat, aby prokázala, že se na území zdržovala, aniž by se správní orgán k této otázce pokusil provést jiné dokazování.
5. Podstatou správního řízení je přitom v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a podle § 50 odst. 2 pak podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgány na uvedené zásady rezignovaly. Pokud bychom obecně přijali takový postup správních orgánů, v zásadě bychom aprobovali postup spočívající v zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c), d) zákona o pobytu cizinců s následným vydáním rozhodnutí o zrušení povolení, pokud účastník neprokáže, že se na území schengenského prostoru zdržoval. Takový postup je zákonně nesouladný a odporuje základním principům správního řízení zahájeného z moci úřední.
6. Pokud navíc správní orgán I. stupně v odůvodnění odkázal na úřední záznam ze dne 14. 4. 2016, který ani není označen číslem jednacím, žalobkyně poukázala na to, že úřední záznam je jako důkazní prostředek bez jeho provedení způsobem, jaký stanoví správní řád, bez dalšího procesně nepoužitelný. Žádný další důkaz o tom, že se žalobkyně ve správním orgánem vymezeném období na území ČR nezdržovala, opatřen nebyl.
7. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány byly povinny vypořádat se s přiměřeností zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, kdy jí byl pobyt udělen za účelem „sloučení rodiny“. Žalobkyně byla držitelkou povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s otcem, panem N.X.T.. Za takové situace

bylo dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud se týká dopadu do jejího soukromého a rodinného života. Závěry ohledně přiměřenosti na str. 3 napadeného rozhodnutí byly zcela nepřezkoumatelné a byly rovněž v rozporu se skutečným stavem věci. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců se vztahuje obecně na všechna správní rozhodnutí vydaná podle tohoto zákona, i v tomto ohledu byl závěr správního orgánu nesprávný.

8. Správní orgány hodnotily tuto problematiku paušálně, neprovedly žádný úkon, v rámci kterého by vstoupily do styku s účastnicí řízení, a žalobkyni nebylo zřejmé, na základě jakého konkrétního dokazování dospěly k závěru o přiměřenosti negativního rozhodnutí. Bylo třeba přihlédnout ke kontextu, kdy žalobkyni bylo vydáno povolení k trvalému pobytu v roce 2003 za účelem sloučení rodiny, ke dni vydání napadeného rozhodnutí tedy trvalý pobyt trval 13 let.
9. Ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. 7 As 142/2011. K otázce přiměřenosti uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
10. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

11. Podle svého vyjádření k žalobě se žalovaná v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že v řízení bylo shromážděnými podklady prokázáno, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie (dále jen „EU“) nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a tento pobyt nebyl odůvodněn závažnými důvody ve smyslu zákona o pobytu cizinců; byly tedy splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
12. V řízení bylo jednotlivými důkazy i v jejich vzájemné souvislosti prokázáno, že žalobkyně pobývala mimo území nad zákonem tolerovanou dobu v období minimálně od 10. 11. 2012 do 13. 4. 2016. Bylo zřejmé, že žalobkyně jako cizinka z třetí země nemůže cestovat ani oprávněně pobývat na území bez platného cestovního dokladu. Žalobkyni uplynula platnost cestovního dokladu, na který mohla vycestovat z území, aniž by se na ně vrátila, dne 9. 11. 2012. V návratu na území ČR žalobkyni nebránily žádné objektivní skutečnosti a v souvislosti s jejím návratem neodpadla žádná překážka, která by v návratu objektivně dříve skutečně bránila.
13. Skutečnost, že žalobkyně pobývala v domovském státě nad zákonem tolerovanou dobu, je zákonným důvodem pro zrušení jejího pobytového oprávnění. Skutečnost, že nyní již na území ČR chce pobývat, resp. si zajistila školní docházku, jsou pro posouzení zákonných důvodů pro postup podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců irelevantní. Žalobkyně měla a mohla na území pobývat a realizovat povolení k trvalému pobytu od jeho udělení, neboť z tohoto důvodu o ně požádala. V případě, že chtěla vycestovat do domovského státu, měla dodržet zákonem stanovenou lhůtu pro pobyt mimo území.
14. Závažným důvodem nepřítomnosti není ani školní docházka v domovském státě, neboť žalobkyně má jako nezletilé dítě s povoleným trvalým pobytem za účelem společného

soužití s rodinou povinnost plnit základní školní docházku na území, splnění případné výjimky nebylo v řízení tvrzeno ani prokázáno.

15. Napadené rozhodnutí bylo v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, postup žalované byl v souladu se zákonem, nebyly překročeny meze správního uvážení a žalovaná své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnila, proto navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

[IV] Vlastní argumentace soudu

16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobkyně se i přes výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
17. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.“*
20. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z následujících skutečností, jak vyplynuly z obsahu správního spisu: Dne 14. 3. 2016 požádala pracovnice zastupitelského úřadu ČR v Hanoji o souhlas s udělením D/VR/99 víza do cestovního dokladu žalobkyně, která má dle sdělení matky povolení k trvalému pobytu na území ČR, zdržuje se nepřetržitě na území Vietnamu od r. 2008 a předchozí pas ztratila. Žalobkyni bylo následně vízum uděleno a dle otisku razítka v cestovním pasu č. x platném od 28. 9. 2015 do 28. 9. 2020 přicestovala do ČR letadlem dne 13. 4. 2016. Podle úředního záznamu datovaného 14. 4. 2016 se téhož dne dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky v Karlových Varech otec žalobkyně s žádostí o nahlášení nového cestovního dokladu a nového hlášeného místa pobytu pro dceru. Na otázku, od kdy je dcera ve Vietnamu, odpověděl, že je tam od roku 2008, protože tam chodí do školy, a do ČR jezdí vždy jednou ročně v létě. Předchozí pas byl ztracen ve Vietnamu. V záznamech z cizineckého informačního systému (CIS) vygenerovaných dne 12. 5. 2016 měla přitom žalobkyně zaneseno číslo pasu x s platností od 9. 11. 2007 do 9. 11. 2012.
21. Otci žalobkyně bylo adresováno oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c), d) zákona o pobytu cizinců ze dne 19. 5. 2016, ve kterém bylo mj. ze zjištěných skutečností dovozeno důvodné podezření, že žalobkyně svojí dlouhodobou nepřítomností na území naplnila skutkovou podstatu některého z citovaných ustanovení. Otec žalobkyně si písemnost připravenou k vyzvednutí ode dne 24. 5. 2016 nevyzvedl, proto byla doručena na základě fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 3. 6. 2016.
22. Otec žalobkyně byl rovněž na den 20. 7. 2016 předvolán jako svědek k podání svědecké výpovědi. Při té příležitosti prohlásil do protokolu, že si je vědom důvodu vedení řízení a dále že využívá svého práva a odmítá vypovídat *„z důvodu, že by svojí výpovědí mohl způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt“*.

23. Zástupci žalobkyně Mgr. Svátkovi byla dne 2. 8. 2016 doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, podle úředního záznamu ze dne 16. 8. 2016 však žalobkyně ani její zástupce tohoto práva nevyužili. Ve vyjádření ke spisovému materiálu datovaném 27. 7. 2016 zástupce žalobkyně vznášel procesní výtky stran zahájení řízení, podkladů řízení a účastenství žalobkynina otce. Zároveň bylo doloženo potvrzení o studiu v 7. ročníku základní školy ve školním roce 2015/2016.
24. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 20. 9. 2016. Právní hodnocení věci zahájil takto: „*Vzhledem k výše uvedenému, kdy zákonný zástupce nezl. účastnice řízení využil svého práva a odmítl svědeckou výpověď a vzdal se tak sám možnosti, kdy v řízení mohl jednak sám uvést délku nepřítomnosti jeho dcery na území, a jednak rovněž uvést důvody, které by případně mohly tuto délku nepřítomnosti na území odůvodnit, vycházel dále v řízení správní orgán z důkazních materiálů, které měl k dispozici, tedy jednak z údajů cizineckého informačního systému, a dále z kontroly předloženého nového cestovního dokladu účastnice řízení č. C0999059.*“ Období nepřítomnosti žalobkyně na území ČR vymezil správní orgán I. stupně daty 10. 11. 2012 (když platnost jejího původního cestovního dokladu končila dne 9. 11. 2012 a tento den byl nepochybně i posledním dnem, kdy žalobkyně musela překročit hranice ve směru z ČR, resp. států EU) a 13. 4. 2016 (den návratu do ČR dle otisknutého přechodového razítka v novém cestovním dokladu). Uzavřel, že z žalobkynina jednání vyplývá pouze formálnost povoleného pobytu bez jeho faktické konzumace, což není cílem zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k čl. 8 Úmluvy uvedl, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu nedojde k rozporu s tímto článkem, neboť ten neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu cizích státních příslušníků ohledně země jejich společného pobytu. Nadto, žalobkyně může požádat o jiné či nové povolení k pobytu.
25. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2016 žalovaná potvrdila rozhodnutí prvoinstanční. Shledala, že správní orgán I. stupně nepochybil, skutkový stav byl dostatečně zjištěn i s ohledem na to, že žalobkyně a její zákonní zástupci neposkytli správnímu orgánu úplnou součinnost. Rovněž dospěla k totožnému závěru o minimálním období nepřítomnosti žalobkyně na území s tím, že v podaném odvolání žalobkyně tato zjištění nijak nezpochybnila a nepředložila věrohodné důkazy svědčící o opaku. Namítala-li žalobkyně nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, mj. s ohledem na její školní docházku a přítomnost obou rodičů na území ČR, bez kterých nemůže sama vycestovat, žalovaná k tomu uvedla, že pozdní plnění povinností (nynější chození do školy) nelze považovat za důvod, pro který by nemělo být postupováno podle zákona o pobytu cizinců, dále že žalobkyně prokázala, že je schopna po dobu několika let pobývat mimo území ČR bez rodičů, a že ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá a neumožňuje posuzovat přiměřenost podle § 174a.
26. Z výše uvedeného je zřejmé, že právní závěry správních orgánů se opíraly o konec platnosti původního cestovního pasu žalobkyně a o přechodové razítka otisknuté do jejího nového cestovního pasu při příletu na pražské letiště. Prvá z informací byla zjištěna lustrací v cizinecké evidenci, jednalo se tedy o skutečnost známou správnímu orgánu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, když do CIS má běžně přístup (srov. ustanovení § 158 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Cestovní pas je veřejnou listinou, u které se presumuje správnost údajů v ní uvedených. K charakteru přechodových razítek se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, čj. 1 Azs 240/2015-35, takto: „*Cestovní pas je veřejnou listinou (srov. § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Tuto skutečnost stěžovatel sám poznamenává, dle jeho názoru však nejsou veřejnou*

listinou přechodová razítka v něm uvedená. Charakter veřejné listiny vymezuje [správní řád] v § 53 odst. 3. Tyto listiny "potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li prokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno." Dle čl. 10 odst. 1 nařízení ES č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících příhraniční pobyt osob (Schengenský hraniční kodex): "cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka". Právě vstupní či výstupní razítka má tedy charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje." Pro úplnost zdejší soud dodává, že systematické opatřování cestovních dokladů otiskem razítka v současnosti upravuje novější nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Nebylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že správní orgány vycházely z úředního záznamu ze 14. 4. 2016. V odůvodnění správních rozhodnutí v obou stupních sice byla uvedena sdělení z tohoto dne, nicméně – již vzhledem k jejich obsahu – je zřejmé, že správní orgány z nich nevycházely při konečném právním posouzení zjištěných skutečností, neboť v takovém případě by za počátek nepřítomnosti žalobkyně označily již rok 2008.

27. Soud rovněž nemohl při přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení přehlédnout skutečnost, že v průběhu správního řízení ani v podáních činěných vůči soudu nebyla zmíněna doba, kdy se tedy žalobkyně na území ČR zdržovat měla, a nebyla zde ani snaha jakýmkoli způsobem prokázat její přítomnost na území ČR. Je přitom nepředstavitelné, že by pobyt žalobkyně na území ČR nezanechal vůbec žádnou stopu, tedy že by její přítomnost nemohla být prokázána důkazními prostředky např. v podobě letenky, potvrzení o případném lékařském ošetření, výsledku osoby, s níž se v době pobytu na území ČR setkala, apod.
28. V době zahájení řízení nebyla žalobkyně procesně způsobilá (tj. způsobilá činit v řízení úkony samostatně) ve smyslu § 178 zákona o pobytu cizinců, kdy *„[z]a procesně způsobilého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat.“* Proto musela být v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu zastupována svým zákonným zástupcem. Z toho důvodu také správní orgány činily úkony vůči žalobkyninu otci, resp. zplnomocněnému zástupci. Za účelem zjištění rozhodných skutečností správní orgán I. stupně mj. přistoupil k výsledku žalobkynina otce, ten však bez uvedení jakýchkoli konkrétních důvodů odmítl na otázky správního orgánu odpovídat. Ani v dalším průběhu řízení žalobkyně prostřednictvím svého zákonného nebo zplnomocněného zástupce neuvedla žádné rozhodné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno vyvrátit závěry správního orgánu o nepřítomnosti žalobkyně, které vyplývaly ze shora uvedených řádně opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí, přestože k tomu měla nepochybně příležitost např. ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Namísto toho však žalobkyně vedla svoji argumentaci toliko procesní cestou, nikoli hmotněprávní.
29. Nelze zacházet tak daleko, že dostatečnou procesní obranou účastníka řízení, zahájeného z moci úřední, může být jeho pouhá pasivita. Zdejší soud již v minulosti v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, čj. 30 A 176/2015-49, dospěl k následujícím závěrům: *„V rámci správního řízení zahájeného z moci úřední tíží důkazní břemeno, jak správně žalobce uvedl, správní orgán. Toto pravidlo však nelze vynucovat bezvýjimečně a bez návaznosti na okolnosti daného případu. Ve vztahu k právě projednávané věci a jejím specifickým je nutné konstatovat, že*

správní orgány nemají a z logiky věci ani nemohou mít dostupné všechny informace o žalobci než ty, které určitým způsobem vyplývají z úředních dokumentů a záznamů. V daném případě tak zůstává celá řada skutečností, které se vztahují k osobnosti samotného žadatele (žalobce) a které mohou být prakticky známé a dostupné pouze jemu. Není tak v moci správních orgánů, aby vyvinuly k získání těchto skutečností, které mohou být známé jen žadateli (žalobci) samotnému, aktivitu. V daném případě lze souhlasit s žalovaným, že pokud se závěry správních orgánů nesouhlasil, měl povinnost toto své tvrzení náležitě doložit. Prostor pro tvrzení a doložení důkazů byl žalobci v dostatečné míře poskytnut minimálně v rámci provedeného výsledku dne 30. 7. 2015, který byl relativně obsáhlý. Žalobce však možnosti aktivní obrany nevyužil a rozhodl se k zásadním otázkám nevypovídat, což mělo za následek, že správnímu orgánu nebyla sdělena žádná skutečnost, která by mohla zvrátit závěr, že žalobce pobýval mimo území Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců. Na základě shora uvedeného tak nelze uzavřít, že správní orgány nedostatečně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když poskytly žalobci dostatečný prostor k obraně, kterou však žalobce nevyužil.“ Soud neshledal jakýkoli důvod k tomu, aby se od právě prezentovaného právního názoru v nyní projednávané věci odchýlil. Nebylo možno přisvědčit žalobkyni, že na ni správní orgány nezákonně přenesly důkazní břemeno. Nebylo totiž rozumně v jejich moci, aby samy zjistily dobu žalobkyniny přítomnosti na území schengenského prostoru jinak, než jak v řízení učinily. Povědomí o případné reálně jiné době a také důvodu nepřítomnosti měla a má toliko žalobkyně (resp. její zákonný zástupce, který měl možnost veškeré skutečnosti osvětlit při výsledku).

30. Stran otázky námitek co do zkoumání přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c), příp. písm. d) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života cizince zdejší soud konstantně rozhoduje tak, že při rušení pobytového oprávnění dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nezavázal správní orgán k posuzování přiměřenosti, zatímco pro případ důvodů uvedených v odst. 2 téhož ustanovení učinil opak. Z toho lze dovodit, že již při formulaci daného ustanovení proporcionalitu předběžně posoudil. Toliko ze znění § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vyvozovat závěr o nezbytnosti posuzování přiměřenosti vždy, u všech negativních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30). Ve vztahu k žalobkyni by se určitý „mírnější“ přístup mohl uplatnit jedině tehdy, pokud by vyvstaly a byly prokázány natolik závažné okolnosti, že by dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života představoval porušení principů materiálního právního státu, a proto by muselo dojít k odstranění tvrdosti zákona (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101). To se však nestalo a ve vztahu k tvrzeným vazbám žalobkyně na území ČR nebyla rozhodnutí správních orgánů vzhledem k důvodu zrušení pobytového oprávnění disproportční, přihlédl-li soud zejména k délce nepřetržitého pobytu žalobkyně mimo území ČR. Kusé posouzení přiměřenosti, které správní orgány provedly nad rámec své povinnosti, nebylo nepřezkoumatelné, správní orgány vycházely z tvrzení žalobkynina zplnomocněného zástupce, která však díky své obecnosti nepřinášela oporu pro odlišné posouzení dané otázky. Soud dále nepřihlížel ani k rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 142/2011, neboť mezi zastavením řízení z důvodu podání žádosti mimo zákonem stanovenou lhůtu jako v dané věci a zrušením platnosti pobytového oprávnění z důvodu déletrvající nepřítomnosti na území ČR shledal značný rozdíl v intenzitě porušení povinností, jež cizinci plynou ze zákona o pobytu cizinců. Jak také shledal Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 9 Azs 288/2016, „samotný § 77

odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má v sobě nastaveny takové podmínky pro svou aplikaci, které brání nepřijatelně tvrdým dopadům na cizince; jde o podmínky, které současně garantují dodržení čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Nejvyšší správní soud může shrnout, že správní orgány nemají při rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost prověřit přiměřenost dopadů svého rozhodnutí na základě § 174a daného zákona. Ani čl. 8 odst. 1 Úmluvy nevyžaduje posuzování podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nad rámec kritérií zmíněných v daném zákonném ustanovení. Správní orgán má však povinnost zkoumat všechny podmínky zmíněné v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. i existenci či neexistenci závažných důvodů k nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie, k čemuž musí poskytnout možnost cizinci uvést tvrzení.“

31. Lze uzavřít, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a bylo řádně odůvodněno v mezích ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, kdy z něj byla patrná zjištění správních orgánů, jejich hodnocení ve vzájemné souvislosti a konečné vypořádání. Stav věci byl zjištěn v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a měl oporu v opatřených podkladech pro vydání rozhodnutí.

[V] Závěr a náklady řízení

32. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však v průběhu řízení před soudem neuplatňovala právo na náhradu nákladů řízení, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. března 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu